

[Holger Eriksen.]

foranstaltninger, der havde foranlediget grundværdistigningen, men jeg kan ikke se, at selve den omstændighed, at en kommune tilfældigvis har været ejer af et jordareal en kort tid, skal være bestemmende for, at staten afgiver sine rettigheder til kommunalbestyrelsen. Men det er naturligvis noget, som man kan snakke om.

Jeg skal iøvrigt ikke gå ind på enkeltheder i lovforslaget, men henstille, at det, som jeg sagde før, underkastes en grundig udvalgsbehandling.

Henry Hansen: Det foreliggende lovforslag er resultatet af et udvalgsarbejde i 1941—1943, som venstre har deltaget i. Hovedprincipperne er, at det er samfundets opgave at støtte den enkeltes bestræbelser for erhvervelse af eget hjem, men at det offentlige må sikre sig, at den grundværdistigning, som skyldes det offentliges indsats, også kan inddrages af det offentlige. Mit parti erkender fuldt ud, at det er af meget stor social og samfundsmæssig betydning, at så mange som muligt får betingelser for erhvervelse af eget hjem. Vi erkender også, at samfundet må have ret til den værdi, som er samfundsskabt. Derfor kan vi tiltræde hovedprincipperne i dette lovforslag.

Jeg skal ikke komme ind på enkeltheder i selve lovforslaget, men blot gøre en enkelt bemærkning til § 1. Vi forstår denne paragraf således, at der kun er tale om den jord, som virkelig er byggemoden eller forventes at blive det indenfor et kort åremål, hvorimod den jord, som ikke opfylder disse betingelser, ikke omfattes af bestemmelserne og derfor kan afhændes på normal vis. Iøvrigt er der en del andre enkeltheder, som vi gerne vil se på i et udvalg. Lovforslaget er ganske vist resultat af et grundigt udvalgsarbejde, men da der er hengået en 7—8 år, siden dette arbejde fandt sted, og tiden har ændret sig, kan der måske også være ting i lovforslaget, som bør ændres.

Med disse bemærkninger skal jeg på mit partis vegne tilsige velvillig støtte til lovforslagets videre behandling.

Kristen Amby: I bemærkningerne til lovforslaget siges det udtrykkeligt, at det

bygger på det udvalgsarbejde, der sluttede i 1943 med en betænkning. Udvalget siges at være nedsat vedrørende statens forhold til byggeriet. Det er rigtigt, men der skal den tilføjelse til, at det gjaldt statens forhold til det lavere, spredte byggeri, og det er relevant at føje dette til, fordi det udvalg, der sad siden 1941, netop tumlede med dette problem, fordi man var blevet opmærksom på, at særlig hovedstaden snart ville være udbygget, og at man derfor måtte regne med, at i fremtiden ville byggeriet her og iøvrigt også andre steder væsentligt foregå udenfor byens grænser, i tilstødende kommuners områder og i mange tilfælde i hidtidige landkommuner. Man var ganske klar over i det udvalg, der behandlede de problemer, at hvis staten nu ville gå ind i en storstilet støtte til et fremtidigt byggeri af den karakter ved anlæg af en ny trafiklinie, og hvad man iøvrigt altsammen ville bygge efter en byplan, så ville man tilføre disse jorder en meget stor værdi, som, sådan som forholdene hidtil havde været, mere eller mindre ville gå i de tilfældige besidderes lommer. Derfor var man allerede i udvalget inde på den tanke, om man ikke kunne få støtte til, at staten allerede da, alene eller i forbindelse med de pågældende kommuner, opkøbte jord i stor udstrækning.

Jeg minder om, at udvalget sammen med den daværende finansminister, det ærede medlem hr. Alsing Andersen, og en del embedsmænd var ude omkring i en stor del af Københavns omegn for at se på sådanne jorder, der egnede sig til statens køb. Og jeg husker ikke fejl, når jeg siger, at der var enighed i hele udvalget, også med finansministeren og den daværende formand eller direktør for statens jordlovsudvalg, om det ønskelige i at erhverve disse arealer, og at jordlovsudvalget for sit vedkommende erklærede sig villig til både at være formidler ved køb og eventuelt administrator, indtil jorderne skulle bruges til byggeri. Så langt kom man, men heller ikke længere, og man kan måske nok sige, at i dag og i årene efter krigen er det en af de forsømmelser, som det offentlige og også de private, der har bygget derude, har måttet betale dyrt. Og jeg synes ikke, det skal være usagt ved denne lejlighed, at det var ikke rigsdagen eller noget reaktionært parti — og jeg tilhører et reaktionært